

עפ"א (באר שבע) 30933-10-15 - ישעיהו נסימפור נ' עיריית אשקלון

עפ"א (באר-שבע) 30933-10-15 - ישעיהו נסימפור נ' עיריית אשקלון מחוזי באר-שבע

עפ"א (באר-שבע) 30933-10-15

ישעיהו נסימפור

נגד

עיריית אשקלון

ע"י ב"כ עו"ד שלמה פרץ

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[21.01.2016]

כבוד השופט ישראל פבלו אקסלרד

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום באשקלון בתיק ח"נ 42005-09-14 (כב' השופטת בדימוס דליה קליימן) מיום 7/10/15, במסגרתו הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 5(ה)(1) לחוק עזר לאשקלון (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"ב-1062. עניינו של סעיף העבירה הוא העמדה או חנייה של רכב באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה. הערעור הוא על הכרעת הדין.

כתב האישום והכרעת הדין

1. על פי כתב האישום המתוקן (ברירת קנס), בתאריך 5/2/14 בשעה 11:14 או בסמוך לכך, ברחוב העבודה באשקלון, העמיד הנאשם את רכבו באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה.
2. בהכרעת הדין מיום 7/10/15 קבע בית משפט קמא שיש לתת אמון בעדותו של הפקח סבאסטיין סינאיוק וכי לעדותו היחידה נמצא חיזוק בתמונות שהוגשו כראיה, כמו גם בגרסת ההגנה. בית המשפט קיבל את גרסתו של הפקח, במלואה. בית משפט קמא קבע כי מעדותו של הפקח עלה, כי רכבו של הנאשם חנה על נתיב נסיעה ברחוב צר דו-סטרי, חסם שער כניסה לחצרים וגרם הפרעה לזרימה התקינה של כלי הרכב. בשני הנתיבים עמדו כלי רכב וצפרו. הפקח הגיע למקום וראה את רכבו של הנאשם חונה על נתיב הנסיעה. הרכב היה נעול, לא מונע והדו"ח נערך רק לאחר שהפקח המתין במקום דקות ארוכות ואיש לא הגיע. הפקח, אשר לעדותו האמין בית משפט קמא, העיד כי הרכב עמד נגד כיוון התנועה.

3. בית משפט קמא אף קבע שהנאשם הודה כי רכבו חנה באופן שנצפה בתמונה כשהוא עומד בניגוד לכיוון התנועה, מול השער, וכי המדובר הוא בכביש דו-סטרי. בית משפט קמא דחה את טענתו של הנאשם, לפיה המדובר הוא בשער כניסה לעסק של בנו, וקבע כי זהו שער כניסה למתחם של עסקים נוספים. נקבע כי הנאשם לא הביא כל ראיה לכך שהייתה זאת הכניסה לעסק של בנו. בית משפט קמא חזר וקבע עובדתית, כי רכבו של הנאשם חנה בכביש דו-סטרי כשהוא חוסם נתיב נסיעה, חוסם שער כניסה וחונה בניגוד לכיוון התנועה. בית המשפט קבע כי רכבו של הנאשם חנה במקום זמן רב. בית משפט קמא אף קבע כי הנאשם אישר שרכב שנוסע בנתיב אותו חסם יאלץ לסטות לנתיב השני כדי להמשיך בנסיעה. בית המשפט קבע כי בעדותו של הנאשם היה יותר משמץ של הודאה וחיזוק לראיות התביעה. עוד דחה בית משפט קמא את טענתו של המערער, כי הפקח לא הזדהה בפניו, באשר הרכב הושאר ללא נהג והפקח המתין כמה דקות, כך שהדו"ח הודבק על שמשת הרכב.
4. בית משפט קמא ציין כי הוא ער לכך שמדובר הוא בעדות יחידה של הפקח אך קבע כי אדניה מוצקים דיים כדי להוות בסיס איתן להרשעה. בית משפט קמא אף דחה את טענתו של המערער כי מתנכלים לו במזיד. טענות המערער
5. המערער טוען כי בית משפט השלום לא נתן דעתו לשקרי הפקח בעדותו. כן נטען על ידו כי אין המדובר ב"שטח סטטוטורי" כלשונו, אין שם של רחוב, אין תמרורים ואין זכות לרשות דוחות במקום. המערער טוען כי לא חנה אלא עצר כדי לפתוח שער לחניה פרטית וכי לא הייתה כל הפרעה או חסימה לתנועה.
6. טוען המערער כי ניתנה הוראה לפיקוח לצלם את ההפרעה בפועל אך הפקח לא עשה כן.
7. הוסיף המערער וטען, כי בית משפט קמא קבע כי העבירה בוצעה ברחוב העבודה ואילו הפקח אמר שהיה זה ברחוב הגדוד העברי. כן הפנה המערער לסתירה בהכרעת הדין, באשר במקום אחד כתבה השופטת הנכבדה כי הרחוב הוא חד-סטרי ובמקום אחר דו-סטרי.
8. המערער טען כי הפקח העיד שלא הייתה הפרעה לתנועה. כן טוען המערער כי הפקח העיד שהוא עבר ברחוב הגדוד העברי אך זהו שקר שכן המערער לא עצר ברחוב זה.
9. מוסיף המערער וטוען שהפקח העיד שלא הייתה הפרעה לתנועה. המערער טוען כי הרחוב אינו רחוב העבודה.
10. עוד סבור המערער שבית משפט קמא קבע שהוא הודה בעבירה, אך הדבר לא נכון. דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את תיק בית משפט קמא ואת טענות הצדדים, מצאתי שלא נפלה שגגה תחת ידו של בית משפט קמא, משהרשיע את המערער בעבירה שיוחסה לו.
12. אני דוחה את טענתו של המערער לפיה בית משפט השלום לא נתן דעתו לשקרים של הפקח, כלשונו של המערער. בית משפט שלום מצא כי עדותו של הפקח הייתה אמינה, מהימנה ולא מצא שהפקח שיקר. אינני מוצא לנכון להתערב בקביעת מהימנות של בית משפט קמא לענין עדותו של הפקח מול עדותו של המערער.
13. אני דוחה את טענתו של המערער, לפיה הפקח לא היה רשאי לרשום דו"ח באשר הרכב חנה במקום שאינו "שטח סטטוטורי". ראשית, טענה זו לא נטענה בפני בית משפט קמא, כך עולה מקריאת הפרוטוקול. על כן אין מקום להיזקק, במסגרת הליך הערעור, לטענה שלא הועלתה בפני בית משפט קמא. אומנם, לאחר שהסתיימה פרשת הראיות והתיק נקבע למתן הכרעת דין, הגיש הנאשם הודעה לבית המשפט, במסגרתה צרף מפה ותצלום אוויר של המקום וטען כי אין המדובר הוא בשטח סטטוטורי. יחד עם זאת, בית משפט קמא קבע, בהחלטתו מיום 1.7.15, כי אין זה השלב להגיש ראיות חדשות, דהיינו, בית המשפט, בצדק, לא קיבל את הראיה הנוספת וממילא, לא אפשר לנאשם לטעון טיעון נוסף בעניין זה. הנאשם הגיש גם בפניו בקשה להגיש ראיות חדשות, כדי לתמוך בטענתו בדבר הגדרה כזאת או אחרת של השטח שבו החנה את מכוניתו. ב"כ המשיבה התנגד להגשת ראיה בשלב הזה. בהחלטתי מיום 31/12/15 ביקשתי את עמדות הצדדים לגבי האפשרות שההכרעה בבקשה תינתן במסגרת פסק הדין בערעור. המשיבה הסכימה לכך ואילו המערער לא הגיש את תגובתו. אינני סבור שיש להיעתר לבקשה מסוג זה. ברי, כי החומר היה בידי הנאשם עוד בשלב שבו הוא הגיש את הערעור, שהרי הוא גם ביקש להגיש את המסמכים בפני בית משפט קמא ובקשתו נדחתה. לא רק זאת, אלא שאין זאת הדרך להגשת ראיה, שהרי ברור שלא הנאשם הוא זה שערך את המסמכים וכלל לא ידוע מה מקורם של אלה. שנית לא ברורה טענתו של המערער בעניין זה, הוא איננו מבהיר מה כוונתו במילים "שטח סטטוטורי" או "שטח שאינו סטטוטורי" והקשר של מונחים אלה לסמכות של העירייה לבצע במקום פעולות פיקוח ולרשום דוחות על פי חוק העזר העירוני הרלבנטי. די בכל אלה כדי להביא לדחיית הטענה.
14. גם אם קיימת חובה, כטענת המערער, במקרים כגון אלו, לצלם את ההפרעה לתנועה, הרי רכבו של המערער צולם על ידי הפקח במקום חנייתו. בית משפט קמא קבע כי רכבו של המערער חנה על נתיב נסיעה, חסם שער כניסה לחצרים, מקום שבו ישנם עסקים רבים ולא רק עסקו של בן הנאשם וכי הרכב גרם הפרעה לזרימה התקינה של כלי הרכב. בית משפט קמא קבע כי בשני הנתיבים עמדו כלי רכב וצפרו. עוד ציין בית משפט קמא שהמערער אישר בעדותו שרכב שנוסע בנתיב אותו הוא חסם, יאלץ לסטות לנתיב הנגדי, וכי בעדותו של הנאשם היה יותר משמץ של הודעה וכי הוא חיזק את ראיות התביעה. אני סבור שדי בכל אלה, יחד עם התמונה שהוגשה כראיה כדי להצביע, מעבר לספק סביר, שרכבו של הנאשם גרם להפרעה בפועל בתנועה.
15. גם טענתו של המערער לפיה קבע בית המשפט כי העבירה בוצעה ברחוב העבודה ואילו הפקח אמר שהיה זה ברחוב הגדוד העברי, אין בה כדי לסייע בידי הנאשם. הנאשם אינו מכחיש שהרכב שנוצפה בתמונות הוא רכבו וכי הוא העמיד את הרכב במקום. הנאשם לא הכחיש כי הדו"ח נרשם לפי מספר הרישוי של הרכב שלו וכי כתב האישום מתייחס לסיטואציה המתועדת בתמונה. על כן, לא קיימת כל חשיבות לשם הרחוב במקרה הזה, בהעדר מחלוקת לגבי זיהוי הרכב והמקום.
16. אכן, במקום מסוים בהכרעת הדין נרשם כי המדובר הוא ברחוב חד סטרי. נראה בעיני כי המדובר הוא בטעות קולמוס גרידא, שהרי מן הראיות עולה בעליל כי המדובר היה ברחוב דו-סטרי, כך על פי כל העדויות, לרבות זו של המערער. אינני סבור שיש בטעות קולמוס זו כדי להביא לזיכויו של המערער.
17. אני דוחה את טענתו של המערער לפיה הפקח העיד שלא הייתה הפרעה לתנועה. ההיפך הוא הנכון, הפקח תאר את ההפרעה לתנועה ובית משפט קמא קבע קביעה שבעובדה שרכבו של המערער הפריע לתנועה. תשובתו של הפקח בשורה 19 בעמ' 4 לפרוטוקול מיום 10.7.15 לפיה "אנחנו לא מדברים שרואים הפרעה", לא ברורה דיה. ואולם, לכל ברור כי הפקח העיד שרכבו של המערער בהחלט הפריע לתנועה במקום וכך גם קבע בית משפט קמא.
18. לאור כל הנימוקים דלעיל, אני דוחה את הערעור. מזכירות בית המשפט תשלח את פסק הדין לצדדים. ניתן היום, י"א שבט תשע"ו, 21 ינואר 2016, בהיעדר הצדדים.